

Játék egyedül.

Szemében voltak a gyémántok.

Hangtalan lobogás volt minden. Rezegve, imbolyogva kúsztak, fetrengtek, csillantak az álmok.

átfolyt mindenben egy füstszerű, nyomasztó derengés – közte olvadtak az álmok – kékes-ibolyán ömlött, bíborban forgott, sárgán-zölden csillámlott, meleg barnában ágaskodott, halkán simogatott, ölelt, csendesített, ringatott: - a környezet.

Szemébenn ültek a gyémántok, - százsorozódva csillant pici pillanatra a vér, a lobogó színélet, - komolyan figyelt, majdnem szomorú volt, szája kinyílt – valami fekete érintette végig puhán. Megrezzent. Bőre bronzbarnán tükrözte a nyomasztó derengést, - puha volt, meleg és gondolkodó; csuklóján egyenletesen lüktetett az ütőér. Figyelt. Az elomló parázslást nézte – szemében gyémántok villantak . Miért van a parázs? – gondolta, és a fiú fejét simogatta. Lassan – gyengén.

A parázs élt, ő figyelte, a fiú pedig boldogan simult a meleg odúba.

- Lobogjatok, mi úgyis rosszak vagyunk, lobogjatok! – mondta a lángoknak.

a színek ránevettek.

- Rosszak vagyunk – ismételte meg.

- Nem tudtok ti azok lenni. – nyugtatgatta az egyik kicsi parázsló Parázs.

- Ha igen? – kérdezte a lány.

- Tévedsz.

- Kérdezd meg őt.

- Minek zavarjam, boldog. – nézte a fiút a Parázs.

- Mer ölelem?

- Ezért nem lehet?

- Én is az vagyok. – mondta a lány.

- De te gondolkozol is, nézelődsz, figyelsz...ő pedig öntudatlan.

- Én azért látlak, mert nem jó.

- Mi? – kérdezte nevetlenül a Parázs.

- Nem jók vagyunk.

- Megkérdezzem őt?

- Hagyd, hiszen te mondtad: boldog.

- Ne zavarjam?

- Hagyd, mert jó neki. – nézett egy pillanatra a fiúra a lány.

- Törödsz vele? – kérdezte hitetlenkedve a Parázs.

- Az enyém.

- Ez csúnya volt. – mondta a Parázs.

- Az enyém – ismételte meg konokul a lány.

- És te?

- Az övé vagyok.

- Éles gondolatritmus! Más gondolatod nincs? – szemtelenkedett a Parázs.

- Nem jó.

- Ezt már a lehetséges összes variációban kifejtetted. Nem jó. Ketten vagytok, - te ragyogsz, melegítesz, ő hozzábújik. Nem jó. Miért?

- Mondjam azt neki: hagyj, most ne?

- Ha neked mindegy.

- Nem, csak leköt.

- Anélkül nem megy.

- Én nélküle akarom.

- Az baj, fordulj orvoshoz.
- Undok vagy. – mondta durcásan a lány. – A kötöttségekre gondoltam.
- Kapcsolatok...Sok?
- Sok. Ha lehetne azok nélkül...gondolkozott el a lány.
- Nem vállalod?
- De.
- Akkor mi baj? – kérdezte most már tanácstalanul a Parázs.
- Csak sok. Sok-sok. Szabadulni akarok. Nem érted?
- Sok...Meguntok valamit, sok lesz. Bután akartok szabadok lenni, vállalni nem akartok.
- De azért jó neked? – mondta csendesen a Parázs.
- Jó.- felelte boldogan a lány.
- Most az ellenkezőjét állítottad annak, amit az előbb mondtál.
- Ne zavarj meg. – Kezével kócolta a fiú haját: kicsit játszadoztak arcán a színek; kúszott, tekeredett, fonódott az álom, a létentúli-lét.
- Szemében gyémántok csillantak.
- Tudod, én nem tudok szabadulni néhány apróságtól. Ő azt mondja: jó, én nem hiszem. Mi nem vagyunk jók, és nem is leszünk. Ő hiszi, én tagadom. Ő beszél – ha beszél – és én nem látom: megvalósul-e, amit mond. Ha elbújunk – szégyellem magam, hogy én nem látok tovább nála, s amikor szemében érzem, hogy belémfonódott, agysejtjeimbe hatolt, játszani akar velem – csak engem akar – az elriaszt, akkor én lépek tovább, akkor én nézek messzire. Miért van parázs, megtudnád nekem mondani? – fordult hirtelen a Parázs felé.
- Parázs, mi az? – kérdezte a Parázs.
- Szép, szín, borongás, gondolat, ami bennünk van.
- Én parázs vagyok, szín. – mondta a felismeréstől boldogan a Parázs.
- Te parázs vagy, de akkor egy kicsit ember is. Mi pedig: buta jók, egészen emberek. – és nem jók. Minden. Én félek, tudod olyan csendesen simul hozzám. Látod a szemét? néz, beszél, suttog a szemével – értem – tudod, mit mond? – tágult ki pupillája – Holnapra eltűnik minden. – mondta csendes – rémült – tagoltan a lány.

A Parázs megállt.

- Eltűnik minden? – kérdezte.
- Látod, mindig ilyen, fél valamitől és elégedetlen ...Én pedig, más vagyok; én tudod: nehéznek érzem azt, hogy őt segítsen, előreleldítem, kötöttségnek, de ha nem kéri, vele megyek mindenhová – suttogta a lány. Lüktetett csuklóján az ér. Sírt. Szemében voltak a gyémántok.
- Mi az? – illetődött meg egy picikét a Parázs.
- Semmi. Van nekünk Napunk, napjaink, van levegőnk, világunk, vannak haragjaink, és néha – nem látom az utat; olyan rossz olyankor.- Sírt a lány. Hullottak a cseppek, szikrázva bomlott a fény, a szívárvány terjedt, derengve, bolyongva futott, - átverte, izzította a sötétséget-

Ugye, ha magadba fordulsz néha, mindig szeretsz valakit, ha eltűnsz, meghagysz valamit, ami nem engedi, hogy elvesz, és ha a kifejezési formát nem találod, és keresed – ugye megtalálod a többiek is – nem leszel öncélú, és kicsinyes.

Szemében voltak a gyémántok.

- Menjünk – mondta – És végigsimította a fiú haját.

[nem sokkal a Kifejlődünk után írhattam,
ezt nem dátumoztam, de ez volt a gimiben írtak
közül az utolsó.]